

Milost Pána Ježíše Krista, láska Boží, dar a společenství Ducha svatého se všemi námi! Amen.

„Hospodine, budiž mi pevnou skalou a domem ohraženým, abys mne zachoval. Nebo skála má a hrad můj ty jsi, protože pro jméno své veď i doved' mne.“ Ž 31,3b-4

Píseň 158 *Samému Bohu sláva, čest*

Modlitba: Hospodine, Bože Stvořiteli, Bože svatý a věčný, chválíme Tě, protože Ty ses nám dal poznat. Prostřednictvím evangelia svého Syna Ježíše Krista jsi nám ukázal, že v základech celého vesmíru je milosrdenství a obětovná láska. Vyjevil jsi nám skrytý smysl našich životů – totiž, že jsme určeni ke spolubytí, k sounáležitosti v radosti i v utrpení. Děkujeme Ti, že jsi nám toto poznání svěřil. Ale jsme toho hodni, Pane? Vidíme, kolik je v nás vnitřní nejistoty, která nám brání chopit se toho, co nám nabízíš. Vidíme svůj hřích – svou nevěru, nedůvěru vůči těm, kdo jsou jiní a cizí, nedostatek odvahy začít nové vztahy a mít naději pro obnovu vztahů starých a porušených. Naprav nás a uzdrav svým Slovem víru budujícím, k lásce volajícím a naději podporujícím. Pane Bože, buď s námi! Amen.

Čtení: Gn 12,1-6

Píseň (Svítá) 57 *Vzácný hosti, přijď již*

Text: L 7,1-10 (kralická)

Kázání:

Tak velikou víru jsem nenalezl ani v Izraeli. Říká Ježíš. Diví se tomu. Ježíš, autorita na Boží věci, je udiven. Nestává se to často. Vlastně vůbec. Většinou se ti okolo diví tomu, co říká nebo dělá Ježíš. Co Ježíše udivuje a proč? Víra setníkova! Jaká to musí být víra!/? Zajímá nás víra? Mě tedy ano! Pořád s ní nejsem hotov. Přemýšlím o víře. Jaká víra? Víra v co? Jaké má důsledky pro mne, pro můj život, pro lidi kolem mne, pro svět? Jaké má důsledky, pokud je ta moje víra silná anebo pokud je slabá? Tuším, že víra je důležitá. Víra je páteří života, jeho nosnou zdí, lanem, co k nebi nás poutá. Víra – důvěra, bytostné spolehnutí, pevný základ pod nohama.

Tak velikou víru jsem nenalezl ani v Izraeli. Říká Ježíš a diví se tomu. A tak mne to zajímá, co tím myslí a proč to říká. Proč ani v Izraeli? Ten příběh se ovšem odehrává v Izraeli, ale Ježíš tím myslí Izrael jako společenství ctitelů Hospodinových, lid Boží, židovský národ. Tam, kde bychom předpokládali, že se nalézá pravá, velká víra, tam marně hledá a nenalézá. A teď – a to je to překvapení, ten údiv, ji Ježíš nalézá u nějakého pohana. Protože setník, důstojník římské okupační armády v Izraeli, nemůže být pravověrný obřezaný žid. Možná by někdo z těch pravověrných dokonce řekl: je to nevěřící pes. Jenže Ježíš právě u něho nalézá velikou víru. Tak jakýpak nevěřící?! Je to zmatek. Ale podobně se často vyjadřujeme my dnes. Věřící jsou ti z církve a nevěřící ti mimo. Jenže Ježíš zřejmě chápe víru jinak. A právě tento příběh je dobrý k tomu, abychom se nad vírou zamysleli. Možná je v tom od Ježíše trochu výčitka anebo varování – vy, co jste lidem Božím, nemyslete si, že už tím máte nějakou zvláštní víru a ti mimo ji nemají. Ale spíše než výčitku, slyším v tom Ježíšově slovu doporučení – tak přátelé, téhle víry si všimněte, od tohoto pohana se nechte inspirovat a povzbudit ve své víře.

Tak tedy, v čem je velikost a síla setníkovy víry? Věří, že jeho služebník může být uzdraven. (?) A že může být uzdraven pouhým slovem. (?) Řekni jenom slovo – žádá setník Ježíše. To vypadá hodně odvážně. Ale tím tento příběh nevybočuje z řady mnoha příběhů, které se v té době a v té končině vyprávějí. Uzdravit slovem, případně modlitbou, vložím ruky, gestem, rituálem není nic výjimečného. A léčitelů, kteří to umějí, je tu více. Že by tedy výjimečnost setníkovy víry byla v tom, že on ani nepotřebuje Ježíšovu přítomnost? Věří, že lze ze smrtelné nemoci vyléčit na dálku, takříkajíc bezkontaktně? Jako když dnes někdo nabízí léčbu přes internet: spojíme se přes skype, kouknu na vás, stanovím diagnózu, pošlu energii a bude?

Jenže Ježíš ani to slovo neřekne, neudělá vlastně vůbec nic. Nevyšle na dálku patřičné zaklínadlo, dávku energie, nečaruje. Víra, o které mluví, není totiž vírou v žádné nástroje, v žádná kouzla. Říkává se, že víra je

berlička. Rozumím tomu jako názoru, že ti věřící se nedokážou postavit na vlastní nohy, ale potřebují něco do ruky, nějaký nástroj. Tak podle tohoto příběhu to vypadá naopak, že setníková víra je totálně bezberličková, je to důvěra oproštěná od jakýchkoli pomocných prostředků.

Jaká je setníková víra? Máme díky příběhu příležitost slyšet, jak on sám své víře rozumí. „Pane, řekni jen slovo, a bude uzdraven služebník můj. Nebo i já jsem člověk pod mocí postavený, maje pod sebou žoldnéře, a díím tomuto: Jdi, a jde, a jinému: Přid', a přijde, a služebníku svému: Učiň toto, a učiní.“ Setník použije příměru podle své životní zkušenosti. Je to přece podobné jako v armádě. Jeho slovo, slovo důstojníka působí, že co řekne, to se stane. Jeho slovo ovšem působí jenom díky tomu, že setník je „pod mocí postavený“. To znamená, že jeho slovo je autorizované, že za ním stojí císařská moc, se kterou musí být v souladu, a ti, kdo poslouchají, jeho autoritu respektují. Setník musí rozumět tomu, co císař chce, musí konat jeho vůli, musí vědět, co má na svém místě dělat, jen tak může jeho slovo působit. A takto on vidí Ježíše: jako důstojníka Boha Nejvyššího, jako toho, kdo stojí ve službách Božího království, jehož význam daleko převyšuje význam římského císařství. Boží království vede válku proti všemu zlému, které zahrnuje hřích, nemoc i smrt v jejich tisícové podobě a převleku. A setník téhle armádě důvěřuje, věří ve smysl jejího boje, věří v její vítězství a v Ježíše jako kompetentního velícího důstojníka. Je to skutečně víra větší než víra v možnost uzdravit slovem, třebaš na dálku. Veliká víra. Naděje pro nemocný svět...

O setníkovi víme ze sdělení židovských starších, že miluje židovský národ a „školu nám vystavěl“, což přesněji znamená synagogu, modlitebnu. Zdá se mi, že na stavbu synagogy nepřispěl jen v zájmu dobrých vztahů velitele okupačních vojsk s místními autoritami, nýbrž v úctě k Hospodinu, Bohu Stvořiteli, který svým dechem (Duchem) oživuje vše živé a všechny lidi objímá svým zájmem. Proč Ježíš tak velikou víru nenalezl v Izraeli? Možná pro tu úzkoprsost lidu Božího, pro který se víra, vztah k Bohu váže na náš kult, příslušnost k naší skupině, na naše zvyklosti, vyznání. Možná pro tu přezíravost vůči pohanům... (?)

Čemu se Ježíš diví? Možná tomu, jak se setník nenechává svázat těmi vnějšími podmínkami. Reprezentuje nepřátelskou velmoc, a přece naváže přátelský vztah s těmi na druhé straně. Respektuje jejich zvyky a pravidla – když říká: „nejsem hoden, abys všel pod střechem mou“, ví, že pro správného žida, kterým Ježíš je, se nehodí vstoupit do příbytku pohana. A přece – aniž by si na to vznášel nějaký nárok, věří, že i jeho služebníka se může dotknout ten Boží život, který Ježíš ztělesňuje. Setníková víra, to je jeho vnitřní svoboda a tvořivá odvaha, se kterými přistupuje k lidem kolem sebe. Váží si svého služebníka, přimlouvá se za něho a u těch, kdo by mohli být jeho nepřáteli, vzbuzuje takovou důvěru a respekt, že se zas oni za něho přimlouvají. Tomuhle všemu se Ježíš diví. Co se kolem setníka děje, hodně se podobá tomu, co se děje kolem Ježíše, tomu, oč Ježíšovi jde. Šířit důvěru, přátelství, vést k tomu, že se jedni za druhé přimlouvají, to přece Ježíš učí, káže, šíří. Někdo jako by ho pochopil rychleji, než čekal. Víc než jen slovo jako nějaké zaklínadlo, je tenhle duch tím, co má sílu a naději. A Ježíš už nemusí říci víc než se k tomu přihlásit: ano, tohle je ono. Amen.

Píseň 189B Hrad přepevný

Ohlášky, sbírka

Píseň (Svítá) 379 Vstaň a hledat pojd' tu zem

Přímlovná modlitba + Otče náš

Poslání: „Věřit Bohu znamená spolehnout se na to, v co doufáme, a být si jisti tím, co nevidíme.“ Žd 11,1

Požehnání

Píseň 550 Až potud nám pomáhal